

РЕШЕНИЕ

№ 2604

гр. София, 21.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 14.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **10016** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на С. И. П. срещу Заповед № 227з-458/19.09.2016 г. на началника на 02 РУ-СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание "ПОРИЦАНИЕ" за срок от ШЕСТ месеца.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради противоречието му с материалния закон и нарушение на административнопроизводствените правила. По същество се твърди, че не е извършено вмененото дисциплинарно нарушение и е иска неговата отмяна. Претендират се разноски.

Жалбоподателят С. И. П., чрез процесуалния си представител – адв. К. К., моли за отмяна на обжалваната заповед като незаконосъобразна. Претендира разноски.

Ответникът – Началник на 02 РУ-СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът след като обсъди се запозна с жалбата, становищата на страните и приложените по делото писмени доказателства прие следното фактическа страна:

От представените по делото кадрова справка се установява, че оспорващият заема длъжността инспектор, група „Териториална полиция”, сектор „Охранителна

полиция” към 02 РУ-СДВР.

Със Заповед № 513з-3863/20.05.2016 г. на зам.-директор на СДВР е наредено извършването на проверка, за което е определена комисия.

В хода на проверката е установено, че в информационната карта и индивидуалната справка за извършена дейност и постигнати резултати на инспектор С. И. П. за ръководен от него наряд на 11.05.2016 г. са записани 26 проверени лица и 11 ППС. В тази връзка са изискани протоколите по чл. 81 от ЗМВР за проверка на лица и ППС като били представени само 5 броя, неподписани от водачите на МПС, което сочи на формално изготвяне на документи. За останалите 6 проверени автомобили не са представени до края на проверката протоколите по чл. 81 от ЗМВР.

Съставена е обобщена справка рег. № 513р-26104/07.07.2016 г., връчена лично на оспорващия на 21.07.2016 г. На същата дата му е връчена и покана рег. № 226р-10580 за даване на обяснения и възражения за което е определен срок, в който той е депозирал такива. На 22.07.2016 г. е изслушан, за което е съставен и протокол от същата дата.

Установява се от представените от ответната страна писмени доказателства, че инспектор С. И. П. бил запознат срещу подпис с Инstrukция № 1з-929/02.12.2014 г. и специфична длъжностна характеристика за длъжността полицейски инспектор VI – IV степен в група „Охрана на обществен ред” на сектор „Охранителна полиция” към РУ при СДВР (протокол рег. № 5432/11.07.2015 г.).

Като мотиви за установяване на нарушението и съответно определяне на следващото се дисциплинарно наказание, административнонаказващият орган е възприел фактическите констатации на компетентните органи, отрязани в справката от извършената проверка с рег. № 513р-6104/07.07.2016 г. по описа на СДВР, становище с рег. № 226р-12550/24.08.2016 г. по описа на 2 РУ-СДВР.

Въз основа на горното е съставен оспорваната в настоящето производство заповед, с която на жалбоподателя на основание чл. 200, ал. 1, т. 6 и т. 11 от ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание "ПОРИЦАНИЕ" за срок от ШЕСТ МЕСЕЦА. В мотивите на акта е посочено, че с деянието си наказаният виновно е нарушил нарушил разпоредбите на чл. 35, ал. 1, т. 1 и г. 2 от Инstrukция № 8121з-929/02.12.1014 г. за патрулно-постовата дейност, изменена и допълнена с Инstrukция № 8121з-1121/12.09.2015 г. и т. 9 от заповед № 513з-448/19.01.2016 г. (Старшият на наряда отговаря пряко за привичното изготвяне и отчитане на всички служебни документи при изпълнение на осъществените задачи от наряда.)

Въз основа на така приетата фактическа обстановка, съдът прави своите правни изводи:

Жалбата е ДОПУСТИМА като подадена от активно легитимирана страна с правен интерес да оспорва, в законоустановения срок, насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл.168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган - Началник на 02 РУ - СДВР, овластен съобразно чл.204, т.4 ЗМВР, в предвидената от закона

писмена форма по чл.59 АПК.

Установява се от представените по делото доказателства, че при издаване на оспорената по делото заповед, ответникът не е спазил двумесечният срок по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание. Този срок започва да тече от момента, в който дисциплинарния орган се е запознал с всички относими факти и обстоятелства и са му известни нарушителя и извършеното от него дисциплинарно нарушение. В случая, в заповедта от 19.09.2016 г. на стр. 2, е посочено, че тя е изготвена на базата на справка с рег. № 513р-26104/07.07.2016 г. по описа на СДВР, което показва, че срокът същата е издадена след изтичане на двумесечния срок за нейното съставяне. Следователно, основателно е възражението на жалбоподателя за неспазване на двумесечния срок от откриване на нарушението по чл.195, ал. 1 от ЗМВР.

Съгласно чл. 195, ал. 1 от ЗМВР: "Дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му". Според разпоредбата на чл. 196, ал. 1 и 2: "(1) Дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. (2) Дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган.

За дисциплинарното производство действително е релевантен момента на откриване на нарушението с оглед сроковете по посочената разпоредба. Съгласно константната съдебна практика /Решение № 11364 от 05.10.2009 г. по адм. д. № 10434/2009 г., 5 чл. с-в на ВАС и множество други/ нарушението се счита за открито към момента, в който органът, който е компетентен да наложи дисциплинарното наказание разполага с достатъчни доказателства за нарушението и самоличността на нарушителя. Съдът намира, че в настоящият случай, това е датата на постъпването на справка рег. № 513р-26104/07.07.2016 г. по описа на СДВР. Тази дата следва да се счита за релевантна по отношение на момента на откриване на нарушението, понеже на адм. орган са били предоставени всички необходими документи и справка за извършеното нарушение. От този момент следва да се брои срокът за издаване на дисциплинарна заповед по реда на чл. 200 от ЗМВР като същият е изтекъл на 07.09.2016 г., тъй като тя е изготвена на базата на справка с рег. № 513р-26104/07.07.2016 г. по описа на СДВР, докато заповедта е издадена на 19.09.2016 г., т.е. след този момент. Съгласно трайно установената съдебна практика по ЗМВР този срок е преклузивен, т.е. при изтичането му се прегражда възможността за налагане на дисциплинарно наказание на служителя.

Издадените заповеди извън тези срокове заповеди за налагане на дисциплинарни нарушения следва да се считат за незаконосъобразни и поради нарушаване на административнопроизводствените правила при издаване на акта.

Дори и да се приеме, че процесната за делото заповед е издадена в сроковете по чл. 195 от ЗМВР, то налице са други съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаване на акта и нарушение на материалния закон.

Това е така, защото на първо място на основание чл.210, ал.1 ЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено

нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата въз основа, на които то е установено, правното основание и наказанието, което се налага, срокът на наказанието, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Посоченото в заповедта фактическо основание "неупражнен контрол върху подчинени" не може да послужи като достатъчно основание за ангажиране дисциплинарната отговорност на служителя. Ответникът не е изложил конкретни фактически установявания, а и такива не се съдържат в съпътстващите заповедта и намиращи се в преписката справки и доклади, на които се позовава ответникът. Не е посочено в какво точно се изразява неупражняването на контрол и защо то представлява неизпълнение на служебни задължения по смисъла на чл.200, ал.1, т.11 от ЗМВР. Неупражняването на контрол предполага бездействие, когато служителят дължи активни действия. Когато на държавния служител се вменява определено бездействие, съдът намира, че задължително дисциплинарна наказващият орган следва да изложи мотиви в какво се изразява дължимото действие, в изпълнение на каква правно регламентирана дейност е дължимо действието и дали от обективна страна представлява неупражняване на контрол над подчинени и по какъв начин.

В заповедта не са изложени фактическите основания, обосноваващи налагането на дисциплинарното наказание. В чл.200, ал.1 ЗМВР са изброени конкретни хипотези, при осъществяването на които (от обективна страна) се налага именно наказание "ПОРИЦАНИЕ".

С процесната за делото заповед на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "ПОРИЦАНИЕ" за срок от 6 месеца на основание чл.194, ал.2, т.1, предл.4, т.2, и т.3 от ЗМВР, както и на основание чл.197 ал.1 от ЗМВР във вр. с чл. 200, ал.1, т.6 и т.11, предл.1 от ЗМВР. Относими към тези текстове са вменени задължения на жалбоподателя, за които се твърди, че не са изпълнени от С. И. П., а именно – неизпълнение на заповеди и разпореждания на преките ръководители, неизпълнение на служебни задължения, неспазване на служебни правомощия, неупражняване контрол над подчинени, неизпълнение на служебни задължения.

Съдът счита, че действително в качеството си на полицейски инспектор VI степен в група "Охрана на обществения ред" па сектор "Охранителна полиция" към 02 Районно управление при Столична дирекция па вътрешните и предвид специфичната длъжностна характеристика за тази длъжност, С. И. П. по принцип е длъжал да осъществява контрол над подчинените си, така както се сочи в заповедта за дисциплинарно нарушение. Когато обаче се ангажира дисциплинарната му отговорност за неупражнен контрол над подчинени служители, дисциплинарна наказващият орган е бил длъжен да конкретизира какво следва да е било дължимото се поведение на жалбоподателя. При така очертаните изводи относно установените по делото факти, съдът намира, че поведението на наказания служител действително не води до нарушение на служебната дисциплина, изразяваща се в нарушаване на задължения най-общо по длъжностната характеристика и неизпълнение на заповеди и разпореждания на преките ръководители. Също така, съдът намира, че по длъжностната характеристика жалбоподателят няма задължение непрекъснато да контролира подчинените си служители. В този смисъл заповедта се явява немотивирана, доколкото същата не съдържа фактически твърдения които да сочат на виновност на С. И. П. и да му се вмени соченото дисциплинарно нарушение. Този извод не се променя от посочването на правната квалификация на дисциплинарното нарушение, намиращо своето основание в цитираните по-горе

норми от ЗМВР. Това позоваване на цифровото изражение на нормите от ЗМВР, не замества необходимостта от посочването на конкретната нарушена разпоредба, регламентираща служебната дейност. /така напр. Решение № 6587 от 16.05.2014 г. по адм.д.№ 16239 от 2013 г. по описа на ВАС, V отделение, Решение № 1823 от 10.02.2014 г. по адм.д.№ 3554 от 2013 г. по описа на ВАС, V отделение/. Видно от кадровата справка представена от ответника по делото, жалбоподателят има само едно дисциплинарно наказание и са присъдени 17 награди.

По реда на чл.170 от АПК, съдът е разпределил доказателствената тежест между страните в процеса, като е указал, че в тежест на административния орган е да докаже главно и пълно в процеса, че са изпълнени законовите изисквания за издаването на обжалвания административен акт, както и да установи фактическите основания, посочени в оспорения акт. Посочил е също, че жалбоподателят носи доказателствена тежест да установи съществуването на посочените в жалбата факти и обстоятелства, от които черпи изгодни /благоприятни/ за себе си правни последици.

Съгласно чл.206, ал.1 ЗМВР, дисциплинарна наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. В конкретния случай, видно от данните по преписката С. И. П. е представил писмени обяснения рег.№ 226р-13778 от 16.09.2016 г. по описа на СДВР за проведено дисциплинарно производство. Обяснението не е обсъдено в оспорената заповед и в нея не са изложени мотиви по всички въпроси, по които органът е длъжен да вземе становище. В обстоятелствената част на заповедта липсват доводи относно определянето на дисциплинарното наказание по вид и размер, съобразно тежестта на нарушението, последиците от неговото извършване, наличието на вина и нейната форма, като наказващият орган не е обсъдил данните относно цялостното поведение на служителя по време на службата – изисквания по чл.206, ал.2 ЗМВР при налагане на дисциплинарно наказание. Изискването за излагане на мотиви защо е наложено дадено наказание е приложимо във всички случаи на реализиране дисциплинарна отговорност по ЗМВР, изключая конкретните хипотези по чл.203, ал.1 от закона, при реализиране на което видът на следващото се наказание е определен от законодателя при реализиране на съответните предпоставки. Това е така, защото в случая се установи, че жалбоподателят има присъдени 16 награди и шест дисциплинарни нарушения.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е основателна и доказана и като такава следва да бъде уважена, а оспорената заповед отменена, като незаконосъобразна.

Съобразно изложеното, на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 10.00 лв. държавна такса. Според чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималното възнаграждение за процесуално представителство в производство по ЗМВР е 400.00 лв. Според представения по делото договор за правна защита и съдействие жалбоподателят, съобразно договор на л. 174 от делото, е заплатил адвокатски хонорар в размер на 400.00 лв., който ответникът оспорва като прекомерен съобразно чл.78, ал.5 от ГПК. Разпоредбата дава възможност на съда да намали размера на разноските за адвокатско възнаграждение в случаите, когато то е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. Съдът приема, че в случая адвокатската помощ се изразява с изготвяне на жалбата срещу акта, съдържаща множество доказателствени искания, и в

процесуално представителство в няколко съдебни заседания. Доколкото се претендира минималния размер на възнаграждение по Наредба № 1/2004 г., то възражението за прекомерност е неоснователно.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 21 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. И. П., Заповед № 227з-458/19.09.2016 г. на началника на 02 РУ-СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание "ПОРИЦАНИЕ" за срок от ШЕСТ МЕСЕЦА.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи ДА ЗАПЛАТИ на С. И. П. сумата от 410.00 (четирисотин и десет) лв. разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните по реда на чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: